

Studiul 8: Să avem credință!

Sabat după-amiază, 16 mai

De memorat:

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”

Evrei 11:1.

Cineva a spus odată: „Credința este ca WiFi-ul. Este invizibilă, dar are puterea să te conecteze la ceea ce ai nevoie.” Nu există niciun dubiu: fără credință, nu ar exista relație cu Dumnezeu.

Cum este credința ta astăzi? Ți s-a clătinat vreodată credința în Dumnezeu? Poate ai trecut printr-o experiență care te-a pus la încercare până într-acolo încât nu ai știut cum să mai continui relația ta cu Dumnezeu. Sau cumva credința ta e ca un trandafir care crește dintr-o tulpină verde într-un boboc micuț, care în cele din urmă se deschide și devine o floare îndrăzneată și plină de culoare, care umple încăperea cu o mireasmă de neuitat? „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Nu este ceva ce putem produce singuri, pentru că Dumnezeu ne-a dat fiecăruia o măsură de credință (vezi Romani 12:3). Credința este un dar de la Dumnezeu (Efeseni 2:8,9) și, mai mult, este posibilă numai datorită lucrării pe care El deja o face în noi și pentru noi.

Săptămâna aceasta vom explora subiectul credinței: ce să facem cu îndoiala și cu necredința; cum arată, potrivit Domnului Isus, o credință puternică și ce înseamnă să ai „credința lui Isus”.

Dă-mi doar un semn!

Poate că ai auzit pe cineva spunând: „Dacă aş putea să văd Marea Roşie despărţindu-se, mană pe pământ ori pe Domnul Isus vindecând un orb, aş crede.” Sau poate că ai avut chiar tu astfel de gânduri.

Pe de altă parte, de ce ar trebui să ne fie mai uşor să avem credinţă astăzi decât le era celor din vremurile biblice? Israelii nu aveau o Biblie întreagă şi nici o istorie atât de vastă la care să contempleze, aşa cum avem noi. Moise a subliniat importanţa retrospectiviei pentru a ne aminti de călăuzirea şi bunătatea lui Dumnezeu (vezi Deuteronomul 4:7-10; 8:2,3). Spre deosebire de israeliţi, noi avem 6.000 de ani de istorie biblică din care să învăţăm (vezi Ioan 20:30,31).

Fiecare generaţie vrea un semn, iar a noastră nu este diferită. Dar semnele sunt pretutindeni în jurul nostru. Dacă citeşti Matei 24, vei vedea câte lucruri s-au împlinit şi se împlinesc chiar şi acum.

1. Chiar şi oamenii din vremea Domnului Isus voiau un semn că El era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, deşi primiseră deja multe semne. Cum a răspuns Isus? (Vezi Marcu 8:11,12.)

Marcu 8:11,12

¹¹ Fariseii au venit deodată şi au început o ceartă de vorbe cu Isus; şi, ca să-L pună la încercare, I-au cerut un semn din cer.

¹² Isus a suspinat adânc în duhul Său şi a zis: „Pentru ce cere neamul acesta un semn? Adevărat vă spun că neamului acestuia nu i se va da deloc un semn.”

Ajungem oare să ne certăm cu Domnul Isus şi să-L punem la încercare, aşa cum făceau fariseii? Îl facem oare să „[suspine] adânc în duhul Său” (Marcu 8:12) din cauza lipsei noastre de credinţă, când El deja ne-a dat tot ce avem nevoie ca să credem?

„Dar nu de astfel de semne aveau nevoie evreii. Lor nu le era util un simplu semn exterior. Ceea ce le trebuia nu era o iluminare

intelectuală, ci o înnoire spirituală” (Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, p. 406). Oare nu cumva și noi avem nevoie de o înnoire spirituală – o umblare autentică, reală, clipă de clipă cu Dumnezeu? Poate că de fapt nici nu avem nevoie de un semn, fiindcă avem o mulțime de cunoștințe la îndemână, în special din propria Biblie.

Așadar, în loc să-L facem pe Domnul Isus să „[suspine] adânc” din cauza lipsei noastre de credință, să ne amintim cuvintele pe care Hristos i le-a spus lui Toma: „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut!” (Ioan 20:29; vezi și Evrei 11:1). Dumnezeu nu ne cere să avem o credință oarbă – El ne-a oferit deja foarte multe motive să credem. Totuși, chiar și cu toate aceste motive, există întotdeauna loc de îndoială. Cheia este să ne concentrăm pe ceea ce întărește credința, nu pe ceea ce aduce îndoială.

*În doar 60 de secunde, cum ai descrie credința ta în Dumnezeu?
Ce îți spune răspunsul tău despre relația ta cu Dumnezeu?*

Domnul Isus ne vede credința

2. Compară modul în care Domnul Isus descrie credința ucenicilor Săi, în Marcu 4:40, cu credința femeii din Matei 15:21-28!

Marcu 4:40

⁴⁰ Apoi le-a zis: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?”

Matei 15:21-28

²¹ Isus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului.

²² Și iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.”

²³ El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi.”

²⁴ Drept răspuns, El a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.”

²⁵ Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: „Doamne, ajută-mi!”

²⁶ Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!”

²⁷ „Da, Doamne”, a zis ea, „dar și cățeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”

²⁸ Atunci Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se cum voiești.” Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.

Doar pentru că Îl urmărim pe Isus nu înseamnă automat că avem o credință puternică. De fapt, unii oameni se pretindeau credincioși, dar Domnul știa ce era cu adevărat în inima lor (Ioan 2:23-25).

3. Ce aflăm despre credință din relatarea din Luca 7:1-10?

Luca 7:1-10

¹ După ce a sfârșit de rostit toate aceste cuvântări înaintea norodului care-L asculta, Isus a intrat în Capernaum.

² Un sutaș avea un rob la care ținea foarte mult și care era bolnav pe moarte.

³ Fiindcă auzise vorbindu-se despre Isus, sutașul a trimis la El pe niște bătrâni ai iudeilor, ca să-L roage să vină să vindece pe robul lui.

⁴ Aceștia au venit la Isus, L-au rugat cu tot dinadinsul și au zis: „Face să-i faci acest bine;

⁵ căci iubește neamul nostru și el ne-a zidit sinagoga.”

⁶ Isus a plecat cu ei; dar nu era departe de casă, când sutașul a trimis la El pe niște prieteni să-I spună: „Doamne, nu Te mai osteni atâta, pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu.

⁷ De aceea nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci zi o vorbă, și robul meu va fi tămăduit.

⁸ Căci și eu, care sunt sub stăpânirea altuia, am sub mine ostași. Și zic unuia: „Du-te!”, și se duce; altuia: „Vino!”, și vine; și robului meu: „Fă cutare lucru!”, și-l face.”

⁹ Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a minunat de sutaș, S-a întors spre norodul care mergea după El și a zis: „Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință atât de mare.”

¹⁰ Când s-au întors acasă, trimișii au găsit sănătos pe robul care fusese bolnav.

În Marcu 9 citim despre omul care a venit la Domnul Isus ca să-I ceară să scoată demonul din fiul său, dar care a reușit să adune suficientă credință doar cât să spună: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24).

În fiecare dintre aceste interacțiuni, Isus a observat credința oamenilor sau lipsa ei și a înfăptuit minuni ca răspuns la acea credință sau pentru a o întări.

În același fel în care Duhul Sfânt ne îndeamnă să credem, vrăjmașul sufletelor vrea să ne facă să ne îndoim de implicarea lui Dumnezeu în viața noastră sau vrea să o respingem pur și simplu. „Necredința care este cultivată în suflet are o putere fascinantă. Semințele îndoielii care au fost semănate vor rodi, așa că trebuie smulșă continuu fiecare rădăcină a necredinței. Când vor fi smulse, aceste

buruieni vor înceta să crească, pentru că nu vor mai fi hrănite prin cuvinte și prin fapte. Sufletul trebuie să aibă plantele prețioase ale iubirii semănate în solul prețios al inimii și înrădăcinate acolo” (Ellen G. White, Credința și faptele, p. 17).

Ce facem când avem îndoieli cu privire la Dumnezeu, la caracterul Său sau la Cuvântul Său? Dumnezeu nu ignoră și nici nu trece peste rațiunea umană, pentru că El ne-a creat după chipul Său și ne invită să dialogăm cu El, așa cum a făcut cu Avraam, cu Moise și cu Iov. Dumnezeu ne invită să învățăm să operăm în cadrul marilor Sale modele infinite de rațiune, chiar dacă, la un moment dat, trebuie să ne supunem lucrurilor pe care nu le înțelegem pe deplin.

Gândește-te la toate motivele logice pe care le ai ca să crezi! În același timp, în ce moment se oprește logica și trebuie să intre în joc credința, solidă și rațională?

Credința nu este un sentiment

Domnul Isus a spus că, dacă ai credință cât un grăunte de muștar, vei muta munții (Matei 17:20). Dacă ai văzut vreodată un grăunte de muștar, știi cât de mic este. Totuși o credință atât de mică poate produce o schimbare atât de mare. Credința este așadar foarte importantă și în același timp suficient de puternică pentru a realiza ceva supraomenesc. Și, la fel cum un grăunte de muștar poate deveni un copac mare (Matei 13:31,32), și credința noastră ar trebui să crească, să nu rămână statică. Într-adevăr, pentru a avea o relație cu Dumnezeu, este nevoie mai întâi de o măsură de credință (vezi Romani 12:3).

4. Ce ne spune Efeseni 2:8 despre rolul credinței în mântuire? De ce nimeni nu poate spune în mod justificat: „Nu am credință pentru că Dumnezeu nu mi-a dat-o”?

Efeseni 2:8

⁸ Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.

Trebuie să înțelegem mai întâi că **credința nu este un lucru material**; este un răspuns omenesc inspirat de Duhul Sfânt. Dumnezeu este inițiatorul plin de har care, prin Duhul Sfânt, ne atrage la Sine când Îl lăsăm să facă lucrul acesta (Ieremia 31:3). Suntem mântuiți prin har și prin credință, care este o reacție pozitivă la harul lui Dumnezeu oferit prin moartea Domnului Isus. Suntem salvați deoarece credem în Dumnezeu ca răspuns la harul Său. Acesta constituie baza unei relații cu El. Apoi trebuie să ne amintim că **credința nu este o emoție**. „Mulți nu manifestă acea credință pe care au datoria și privilegiul de a o manifesta, ci așteaptă adesea acel simțământ pe care numai credința îl poate aduce. Simțirea nu este credință [...]. Credința ne aparține, noi trebuie să o manifestăm, dar simțămintele de bucurie și binecuvântarea vin din partea lui Dumnezeu” (Ellen G. White, Scrieri timpurii, p. 72).

Unii pot simți că nu au credință pentru că nu se simt apropiați de Dumnezeu sau pentru că nu sunt ceea ce ar trebui să fie în calitate de

creștini. Dar credința înseamnă a crede și a te încrede în Dumnezeu, nu doar în vremuri bune, ci și în întuneric sau în mijlocul furtunii ori chiar atunci când nu înțelegi pe deplin ce se întâmplă în viața ta. Sentimentele nu ar trebui niciodată să domine experiența noastră religioasă sau relația noastră cu Dumnezeu. Tocmai când ni se pare că suntem departe de Dumnezeu este momentul să ne exercităm credința și să apelăm la El (așa cum a făcut tatăl din Marcu 9:24).

Cere chiar acum împlinirea următoarelor versete, ca un act de credință, pentru a-ți întări relația cu Dumnezeu: Evrei 12:1,2; 2 Cronici 15:7; Romani 3:23-26; Luca 7:50! Rostește-le cu voce tare ca parte din rugăciunea ta!

Evrei 12:1,2

¹ Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.

² Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

2 Cronici 15:7

⁷ voi, dar, întăriți-vă și nu lăsați să vă slăbească mâinile, căci faptele voastre vor avea o răsplată.”

Romani 3:23-26

²³ Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

²⁴ Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.

²⁵ Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu;

²⁶ pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel, încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.

Luca 7:50

⁵⁰ Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

Exemple de credință

5. Studiază astăzi Evrei 11, marele capitol al credinței, și răspunde la următoarele întrebări:

Evrei 11:1

¹ Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.

Evrei 11:3

³ Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.

Evrei 11:6

⁶ Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.

Evrei 11

¹ Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.

² Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.

³ Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.

⁴ Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.

⁵ Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.

⁶ Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe

cei ce-L caută.

⁷ Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.

⁸ Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

⁹ Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe.

¹⁰ Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

¹¹ Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.

¹² De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.

¹³ În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.

¹⁴ Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii.

¹⁵ Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.

¹⁶ Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.

¹⁷ Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu!

¹⁸ El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!”

¹⁹ Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.

²⁰ Prin credință a dat Isaac lui Iacov și Esau o binecuvântare care avea în vedere lucrurile viitoare.

²¹ Prin credință Iacov, când a murit, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și „s-a închinat, rezemat pe vârful toiagului său.”

²² Prin credință a pomenit Iosif, când i s-a apropiat sfârșitul, de ieșirea

fiilor lui Israel din Egipt și a dat porunci cu privire la oasele sale.

²³ Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui când s-a născut: pentru că vedeau că era frumos copilul și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului.

²⁴ Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui faraon,

²⁵ ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.

²⁶ El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.

²⁷ Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.

²⁸ Prin credință a prăznuit el Paștile și a făcut stropirea sângelui, pentru ca nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de ei.

²⁹ Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat, pe când egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghițiți.

³⁰ Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile.

³¹ Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.

³² Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci!

³³ Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor,

³⁴ au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.

³⁵ Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți.

³⁶ Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare;

³⁷ au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți –

³⁸ ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.

³⁹ Toți aceștia, măcar că au fost laudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit;

⁴⁰ pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să

n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.

Pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a avea o relație vie, puternică cu El este nevoie de credință. Cum îți poți întări credința sau cum poți încuraja pe cineva a cărui credință e șovăielnică? Iată doar câteva idei:

(1) O credință mică (precum un grăunte de muștar) este puternică și este tot ce ai nevoie pentru a dezvolta o relație cu Dumnezeu (Matei 17:20). Atâta timp cât ești dispus să colaborezi cu El, Dumnezeu va ajuta la creșterea credinței tale.

(2) Credința vine din ascultarea lui Dumnezeu vorbindu-ne prin Cuvântul Său, Biblia (Romani 10:17). Angajează-te zilnic în studiu biblic și rugăciune!

(3) Roagă-L pe Dumnezeu să-ți mărească credința (Luca 17:5)! Așa cum a făcut tatăl care a venit la Domnul Isus cu un copil posedat și care „a strigat cu lacrimi: «Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!»” (Marcu 9:24), putem să ne recunoaștem lipsa de credință și să-L rugăm pe Dumnezeu să ne crească credința.

(4) Credința și îndoiala pot coexista (Marcu 9:24). Nu te îndepărta de Dumnezeu doar pentru că ai întrebări! De fapt, este important să-ți duci până la capăt mântuirea „cu frică și cutremur” (Filipeni 2:12-16) și să ai credința „ta”, nu să o împrumuți de la altcineva, cum au încercat să facă cele cinci fecioare (Matei 25:8).

(5) Răspunde-I Duhului Sfânt și cere tot mai mult din El în viața ta!

(6) Manifestă-ți credința! Amintește-ți că, nefiind o emoție, credința este alegerea de a crede! Nu uita că și în întuneric, când nu-L poți vedea, Dumnezeu este acolo (2 Corinteni 5:7).

Ca rugăciune personală de mulțumire pentru credincioșia lui Dumnezeu, reflectă la cuvintele din refrenul imnului „Ne pregătim de drum” (Imnuri creștine, nr. 509) sau la cuvintele imnului „Spre Cel din slăvi” (nr. 34).

Credința Domnului Isus

Odată cu apropierea sfârșitului acestei lumi, în întreita solie îngerească se spune că poporul lui Dumnezeu păzește poruncile lui Dumnezeu și are credința lui Isus.

6. Citește Apocalipsa 14:12! Ce înseamnă „credința lui Isus”?

Apocalipsa 14:12

¹² Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Dacă studiezi felul în care adventiștii de ziua a șaptea au înțeles îndreptățirea prin credință, vei observa că, în anii 1890, în cadrul bisericii se punea accentul asupra credinței Domnului Isus și asupra soliei celor trei îngeri. Până atunci, biserica pusese mare accent pe lege și avea nevoie să ia în considerare mai accentuat Evanghelia. Ellen G. White a rezumat bine acest lucru: „Poruncile lui Dumnezeu fuseseră proclamate, dar credința lui Isus Hristos nu fusese proclamată de către adventiștii de ziua a șaptea cu o importanță egală – legea și Evanghelia mergând mână în mână” (Soliile alese, vol. 3, p. 172). Deși Evrei 11 enumeră oameni evlavioși care au avut o credință puternică, nimeni nu a avut o credință comparabilă cu cea a lui Isus.

7. Ce ne spune Matei 26:36-42 despre credința Domnului Isus în acest moment crucial?

Matei 26:36-42

³⁶ Atunci Isus a venit cu ei într-un loc îngrădit, numit Ghetsimani, și a zis ucenicilor: „Ședeți aici până Mă voi duce acolo să Mă rog.”

³⁷ A luat cu El pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedei și a început să Se întristeze și să Se mâhnească foarte tare.

³⁸ Isus le-a zis atunci: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine.”

³⁹ Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.”

⁴⁰ Apoi a venit la ucenici, i-a găsit dormind și a zis lui Petru: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine!

⁴¹ Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.”

⁴² S-a depărtat a doua oară și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!”

A avea credința Domnului Isus nu înseamnă doar că, prin ascultare de El și de Cuvântul Său, vom imita credința pe care El a avut-o în Dumnezeu, ci și că vom avea o experiență vie și activă cu Isus, zi de zi. Înseamnă să știm că, fără a-L avea pe Isus în centrul vieții noastre de zi cu zi, nu putem să avem o relație mântuitoare cu Dumnezeu și nici să acționăm pe baza acestei convingeri.

A avea credința Domnului Isus înseamnă că Isus rămâne în noi și, prin urmare, avem credința Sa în inima noastră, căci Isus este adevărata temelie a credinței noastre. Uneori credința noastră poate fi slabă și șovăielnică, dar Domnul Isus este „vrednic” (Apocalipsa 5:9) și putem avea credința Lui, atât reflectată în propria noastră experiență, cât și acordată nouă prin harul oferit în dar tuturor celor care cred.

Cât de mult îți dorești credința lui Isus? Roagă-L cu umilință pe Dumnezeu să ți-o ofere și cere în cadrul rugăciunii personale împlinirea cuvintelor din Evrei 11:6, spunând: „Doamne, fără credință este cu neputință să-Ți fiu plăcut. Vin la Tine și cred că Tu existi și că îi răsplătești pe cei care Te caută cu stăruință. Fac lucrul acesta acum.”

Evrei 11:6

⁶ Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.

Un gând de încheiere

Suntem îndreptățiți (iertăți și împăcați cu Dumnezeu) prin credință (Romani 5:1). Apoi suntem și sfințiți (primim puterea de a fi asemenea Domnului Isus) prin credință (Faptele 26:18). Când Îl invităm pe Isus în viața noastră, devenim și copii ai lui Dumnezeu prin credință (Ioan 1:12). Trăim prin credința în Fiul lui Dumnezeu (Galateni 2:20). „Nimeni nu este aparent mai neajutorat – dar în realitate invincibil – ca omul care își simte nimicnicia și se bizuie total pe meritele Mântuitorului. Prin rugăciune, prin studierea Cuvântului Său, prin credința în prezența Sa constantă, slăbiciunea ființelor umane poate rămâne în contact cu Hristos cel viu, iar El o va ține cu o mână care nu-i va da drumul niciodată” (Ellen G. White, Divina vindecare, p. 182).

De reținut: Dumnezeu oferă fiecărei persoane o măsură de credință ca bază pentru o relație cu El. Ca Autor și Desăvârșitor al credinței noastre, Domnul Isus a fost pentru noi toți un model al puterii credinței. Când credința noastră este mică, când venim cu lacrimi și rugăciuni stăruitoare și cu o inimă predată, Dumnezeu va face minuni în viața noastră (vezi Ieremia 31:2-4,9,11,12). El ne va călăuzi pe căile Sale drepte, astfel încât să nu ne mai împiedicăm, și vom avea pace. Domnul Isus este exemplul desăvârșit în toate lucrurile și faptul de a avea credința Sa va fi semnul prin care vom fi recunoscuți ca poporul Lui în vremurile din urmă.

Zilnic: 2 Cronici 22 – 28; Ellen G. White, *Dietă și hrană*, cap. 14 (integral)

1. De ce s-au pus ușieri la porțile Casei Domnului?
2. De ce îi spune Ioas lui Amația: „Stai mai bine acasă!”?
3. Ce aruncau mașinile iscodite?
4. De ce a smerit Domnul pe Iuda?
5. **Cine se face vrednic de laude mai mari decât cei angajați în orice ramură de lucru?**